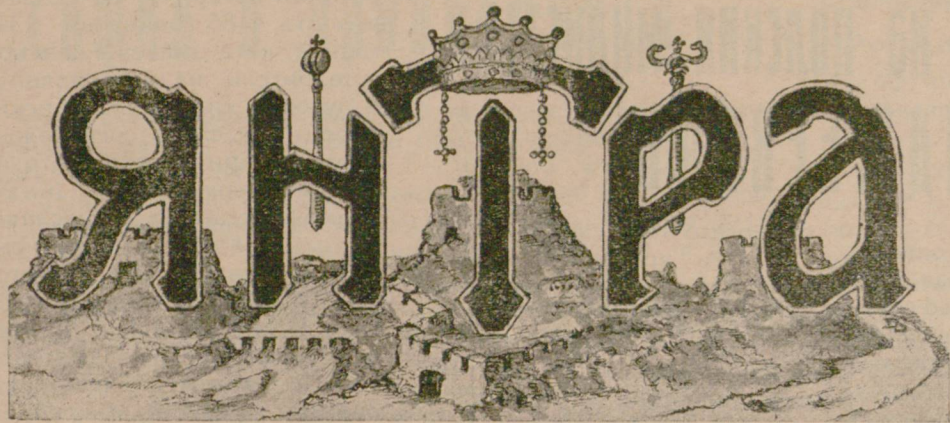
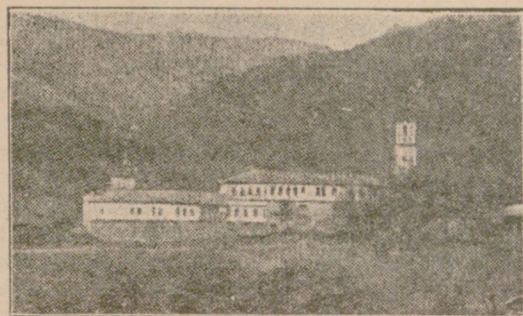

В. „ЯНТРА“
излиза всяка седмица.
Издание гарантирано.
Годишен абонам. 60 л.
ПРИЕМАТЪ СЕ ВСЯКАКЪВЪ
ВИДЪ ОБЯВЛЕНИЯ
в начални—40; некролози
—50; малки обявления 10
и 20 официални—1 л.
на дума: търговски—по
споразумение.
Отнасяйте се за вичко
до редакцията—
книжарница „От. цъ Паксий“

Едно благородно и хуманно дѣло.

Изгледъ отъ Капиновския манастиръ

СЕДМИЧНИКЪ за култура и просвѣта.

Излиза съ съдействието на Дома за изкуство и просвѣта.

Редакторъ отговорникъ
СТ. П. РАЛЕВСКИ

ТЕЛЕФОНЪ № 93.

Урежда
РЕДАКЦ. КОМИТЕТЪ

ИНТЕЛИГЕНЦИЯ И НАРОДЪ

Това сж две клонки отъ единъ дѣнеръ. По-право интеллигенцията е кондензираната духовна мощь на единъ народъ, олицетворение на неговитѣ идеали и стремежи и изразителка на културния му напредѣкъ.

Безъ народъ—нѣма интеллигенция. Безъ интеллигенция—нѣма оформенъ народъ. нѣма история, нѣма народностно чувство.

Отъ вѣкове интеллигенцията е била водачъ на народа си и като живителна сила е била мостъ на духовни и морални ценности отъ миналото до днесъ.

Ние живѣемъ съ идеалитѣ на своитѣ предци отъ хилядилѣтия и сърдцата ни тупятъ въ унисонъ съ тѣхнитѣ само благодарение на това, което тогавашнитѣ представители на интеллигенцията сж ни завещали.

Бждешитѣ поклѣния ще наследятъ отъ днешнитѣ това, което духовнитѣ водачи на нацията съумѣятъ да имъ запазятъ и предадатъ.

Интеллигенцията е най-голѣмото и съ нищо незамѣнимо имане за единъ народъ.

Едно време, при несигурнитѣ времена презъ разни нашествия, грабежи и др., хората заравяли припечеленото въ земята, прибрано въ гърне и затиснато отгоре съ камѣкъ. Съ смъртта на бащата това имане оставало скрито тамъ, а жената и децата сж тѣнѣли въ нишета, безъ да знаятъ, че само на една—две крачки отъ къщния прагъ стои заритъ кондензиранитѣ трудъ на цѣлото семейство.

Напротивъ, незаритото имане е сигуренъ стълбъ за едно осиротѣло семейство, което може скоро да го удвои и утрои.

Интеллигенцията прилича на имането. И нея можемъ да раздѣлимъ на две: зарита и открита. Заритата интеллигенция е затворена и живѣе сама за себе си. Макаръ и да при-

тежава огромни богатства, каквито човѣшкиятъ духъ съ течение на хиляди години е успѣлъ да натрупа, мъртвиятъ интеллигентъ ги пази въ своята черупка и нищо не е въ състояние да ги открие, като отмѣсти тежкия камѣкъ, който ги потиска.

Може този интеллигентъ да носи най-високи учени степени, да бжде обкиченъ съ ордени, да заема най-високо служебно положение, да пригѣжава властъ, но ограниченъ ли е той въ себе си, не прави ли своитѣ духовни ценности достояние на широкъ кръгъ хора, не работи ли за масово повдигане културното ниво на своя народъ, той е живъ мъртвецъ, заринато имане.

Откритата интеллигенция е пълна противоположностъ на заритата. Макаръ и често пжти съ сравнително ограничени познания, работеща при тежки и непосилни условия, не разполагаща съ достатъчно източници за самообразование, тази интеллигенция, която е истинска еманация на своя народъ, гребе съ пълни шепи отъ своята душа и щедро прѣска знания междугладнитѣ за наука и възпитание народни маси.

Заритата и дипломирана интеллигенция ще умре съ своята физическа смъртъ. И докато случайно намѣреното зарито имане все още има своя цена, тя става само на една жалка купчина прѣстъ.

Откритата интеллигенция не умира. Тя става на живителна струя, която обгаря народната душа, приобщава се съ нея и като брънка отъ дълга верига свързва миналото съ днешното, а последното съ бждещето.

Тя е пжтеводна звезда и кристализирана народна душа, която ще живѣе до тогава, до когато сжществува народътъ и неговата форма—държавата.

Георги Т. Ярмовъ

Извънреднитѣ окол. учил. инспектори

Миналата година отъ явилитѣ се на конкурсенъ изпитъ за околийски училищни инспектори не всички вземаха изпита успѣшно. Недостатъченъ бѣ броя на издържалитѣ и се наложи назначаването, на тѣй нареченитѣ извънредни инспектори, неотговарящи на ценза. Тѣ се вербуваха отъ срѣдата на неиздържалитѣ конкурсния изпитъ и отъ бившитѣ помощници инспектори за първоначалнитѣ училища, които трѣбваше да се явятъ на изпитъ за прогимназиални учители. Отъ явилитѣ се на такъвъ изпитъ извънредни инспектори нѣкои не сж могли да взематъ този изпитъ да добиятъ права на прогимназиални учители, а продължаватъ да бждатъ околийски училищни инспектори. Извънреднитѣ инспектори, неиздържали конкурсния изпитъ миналата година, сж се явили и тази год., на такъвъ изпитъ, нѣкои пакъ сж били скжсани, въпрѣки че между тѣхъ има и вѣстисти педагози съ голѣми претенции.

Тази категория околийски училищни инспектори не могатъ и не бива да заематъ повече поста „инспекторъ“, понеже сж изгубили всичкия си авторитетъ предъ учителството, на което ще бждатъ контролѣри и наставници. Тѣ трѣбва да напустнатъ, ако държатъ на човѣшкото си достоинство и на престижа на института, който представляватъ.

Една осжществена мечта

Не единъ пжтъ Юношитѣ туристи, сж доказвали предъ В.Търновското гражданство, че сж най-добрата младежка организация въ града ни.

Не единъ пжтъ тѣ манифестираха своята мощь и заслужено печелѣха адмирациитѣ на всички.

На XXII редовенъ съборъ на Юношеския Туристски Съюзъ, състоялъ се на 20, 21 и 22 юлий т. г. въ Асеновградъ, „Царевецъ“ доказа за сетенъ пжтъ, че съ право стои на чело на Ю. Т. С.

Далечъ бѣ Асеновградъ, но безграничната любовъ на „Царевецъ“ къмъ Ю. Т. С. превзможна всичко и тѣ прѣбродили дивния балканъ дойдоха въ политъ на китна Родопа, за да представятъ съ достоинство старата столица.

За най-добра дейность презъ годината и най-добро представяне на събора, В.Търновския клонъ „Царевецъ“ получи най-голѣмото съюзно отличие—„сребренъ еделвайсъ“.

Подготвителнитѣ чети при клонъ сжщо спечелиха първа

вече за втори пжтъ презъ това лѣто съ благородната инициатива на Св. В.Търновска митрополия е открита детска църковна колония въ Капиновския манастиръ „Св. Никола“. Колонията, която се намира срѣдъ дивна природа, приюява въ себе си около 75 млади детски души, които иматъ нужда отъ храна и въздухъ. Едно хуманно и преди всичко християнско дѣло.

Преживѣваме времена на материална оскѣдица и морално падение. Личността страда и нейното страдание е двойно. Страда и тѣлото, но боледува и душата. Имаме пълно обезличаване на човѣшката личностъ. Всичко въ нея се материализира и още отъ детска възраст се убиватъ всѣкакви свѣтли и по възвишени заложби. Дѣлото на Св. В.Търновска митрополия въ настоящия случай е високо благородно. То има двойка целъ: въ колонията съ децата се работи не само върху тѣхното физическо развитие, но особено внимание се обръща върху възпитанието на колониститѣ. Цели се преди всичко, отъ детето да се създаде дисциплинирана личностъ. Създаватъ се добри навици. Култивиратъ се добри чувства, и се насаждатъ християнски добродетели. Действително, съ едно-месечното престояване на децата не е достатъчно да се постигнатъ крайни резултати, обаче, съ сигурность можемъ да кажемъ, че църковната колония се явява като една възпитателна школа, която туря здрава основа на религиозно-нравствено възпитание, което

оставя трайни следи за впоследствие.

Въ своя стремежъ да реализира добри успѣхи, Св. В.Търн. митрополия не е пожалила нито срѣдства, ни сили. Преди всичко прибиратъ се децата безплатно на най-беднитѣ родители. Държи се за тѣхното добро поведение и успѣхъ въ училището. Децата сж подложени на добра храна. Подъ надзора сж винаги на лѣкарь. Като прибавимъ и отличната природа, можемъ да кажемъ че лѣтовището има всички условия да постигне максимумъ резултати като курортенъ край—балкански центъръ. Държи се сжщо особено за вътрешния животъ на колонията, за която има изработенъ специаленъ правилникъ. Цѣлата колония е по-вѣрена на опитни и енергични ръководители. Всички сж апостолски жаръ и младенчески ентузиазъмъ работятъ надъ детскитѣ души като мждри зидари. И въ края на краищата резултатитѣ сж били винаги на лице.

Дѣлото на колонията съ такъвъ бързъ темпъ възраства, че тя презъ втората година увеличи тройно своитѣ питомци. Всичко това може само да ни радва. Ние високо адмираме тая наистина благородна идея на Св. Търн. митрополия. Сжщевременно пожелаваме щото дълбокитѣ и разумни замисли, които лежатъ въ тая идея да се реализиратъ въ едно дѣло, което да обхваща по-широкъ кръгъ на действие за благо на нашата църква и народъ.

Една нова придобивка за нашето занаятчийство.

Известно е на нашето общество, че между многото фактори, които стимулиратъ правилното и възходяще развитие на нашето занаятчийско производство, е и всестранната и целесъобразна школовка на бждация майсторъ.

На малцина е известно, обаче, на какви голѣми лишения е готовъ да се хвърли нашия занаятчийски ученикъ по

време на чиракуването и калфуването си, стига да му се даде пълна възможность, да усвои занаята си въ неговата теоритическа и техническа цѣлостъ.

Само ония, които се намиратъ въ постояненъ и непосредственъ контактъ съ представителитѣ на занаятчийското съсловие, познаватъ тая неутолима жажда за по-нови и по-голѣми познания.

Българскитѣ занаятчици иматъ едно ясно съзнание за значението на своето производство и за своята лична величина въ рамкитѣ на народното ни стопанство и за това тѣ не се спиратъ предъ никакви спѣнки и лични жертви, стига да имъ се осигури възможността, да могатъ да раздиплятъ своитѣ способности въ една полезна дейность.

Освенъ това, нека се знае и добре да се запомни отъ всѣки български гражданинъ, че нашия занаятчия е дорасъл вече до съзнанието, че той не е единъ обикновенъ работникъ, защото, влагайки силитѣ, сръчността и познанията си въ занаятчийското производство, за да осигури прехраната на семейството си, българския занаятчия е сжщевременно и оня, който въ зависимость отъ своята професия

НАШЪ БЕЛЕННИКЪ

Водачитѣ на нашето село.

Днесъ, за разлика отъ миналото, нашето село живѣе по-интензивенъ духовенъ животъ. Въ селата сега има едно по-голѣмо ядро мѣстна интеллигенция, която работи за издигането имъ. Като обеденители се явиха и новитѣ интелегентни кметове.

В. „Янтра“, поставяйки си за задача да изнесе предъ об-

ществото що е В.Търново и бившиятъ В.Търновски окръгъ открива специална колона „Нашето село“, въ която ще се помѣстватъ статии на водачитѣ на селото—селската интеллигенция отъ всѣко село, въ които ще се изнася миналото, настоящето и бждещето на селото.

Нека водачитѣ на селото останатъ вѣрни на своя дългъ и изнесатъ предъ обществото, що представлява тѣхното село.

Г-ца НЕВЪНКА ГЕНЧЕВА
и
ПОДПОРУЧИКЪ МАРИНЪ НЕНОВЪ
СГОДЕНИ

Една нова придобивка за нашето занаятчиство
(Продължение от стр. 1)

нална школовка, отразява културния уровень на народа си въ своето производство и съ това оставя трайни белези за хода на културното ни развитие.

Въ тая си трудна задача българското занаятчиство не е изоставено само на себе си. Неговите нужди и интереси схватат много правилно схванати от търговско-индустриалните камари, които за сега остават единствени обществени институти, неповлиявани от политическите въжания и страсти въ страната, които сж си поставили за задача-системно и неотклоно да съдействуват за правилното развитие на нашитъ занаяти и за създаването на една целесъобразна държавна занаятчииска политика.

Така сващайки своя дълг къмъ занаятчиското съсловие и българскитъ занаятчи, търговско-индустриалните камари въ разстояние на 15 години сж създали вече една цѣла мрежа отъ допълнителни занаятчиски училища въ страната за професионалната и интелектуална подготовка на бъдещитъ български майстори, допълнени отъ десетки специални временни курсове, обаче, къмъ всичко това, липсва примѣрътъ на западно-европейския майсторъ, който развивайки се въ срѣдата на много по-голяма материална култура, би могълъ съ своя развителен примѣръ и образцово издържано производство, да подтикне възприемчивия български занаятчиски ученикъ къмъ нови художествени успѣхи и къмъ едно правилно схващане значението на занаятчиското производство, което по техническо и художествено изпълнение, по форма и по стилъ, трѣбва да бжде едно вѣрно отражение на културната епоха на нашия народъ.

Знае се вече, че отъ своя страна, Варненската търговско-индустриална камара, изпълнявайки едно решение на последната си сесия, натоварила е своя представителъ г. Боянъ Абаджиевъ да проучи въ гр. Виена по време на заседанията на Паневропейския конгресъ въ който е участвувалъ, възможноститъ за настаняване български занаятчиски ученици на времененъ стажъ при австрийскитъ майстори, при задължение, че сжщата камара ще съдействува на боледуващитъ австрийски занаятчиски ученици да възстановятъ здравето си въ варненския курортъ.

Къмъ една такава мѣрка тая камара е била принудена да прибегне, защото при се-

гашнитъ валутни затруднения нѣма по-добра възможностъ за изпращане български занаятчи въ чужбина за разширение и задълбочаване тѣхнитъ професионални познания.

Трѣбва да признаемъ, за щастие на занаятчитъ отъ района на Варненската търговско-индустриална камара, че г. Абаджиевъ е успѣлъ да получи въ това направление блѣскави резултати. Упоритъ, каквото го познаватъ ония, за чийто интереси той се е застъпилъ, г. Абаджиевъ, следвайки стѣпка по стѣпка поставената си задача, е преодолѣлъ всички спѣнки, използвайки въ това отношение своитъ новосъздадени връзки съ австрийскитъ официални лица.

Резултатитъ сж на лице. Г-нъ Абаджиевъ е получилъ вече отъ Българската Царска Легация въ гр. Виена потвърждение за решението на Австрийския занаятчиски съюзъ да приеме на първо време нѣколко българчета отъ ножарския и сладкарския занаяти на стажъ въ Австрия.

Българчетата, които ще се изпращатъ на занаятчиски стажъ въ Австрия ще изучаватъ занаята си тамъ на разноска въ Австрийския занаятчиски съюзъ, който съ това иска да даде изразъ на почитанията си къмъ българскитъ занаятчи. Въ това отношение се водятъ още преговори за приемане български младежи на стажъ и по други занаяти. Ние не се съмняваме, че започнатото дѣло отъ г. Абаджиевъ и отъ повѣрената му камара ще се добере до още по-големи успѣхи за българскитъ занаятчи.

Спирайки се, обаче, на този тъй голѣмъ успѣхъ, ние не можемъ да не подчертаемъ какво голѣмо значение има за нашето занаятчишко производство преданната служба на българскитъ официални лица и съ това да имъ сочимъ примѣра на г. Абаджиевъ за ревностно подражание.

Нека тоя хубавъ примѣръ подтикне нашитъ официални стопански дейци и представителитъ на българската държавна властъ въ страната и въ чужбина да хвърлятъ погледъ назадъ къмъ миналото на своитъ семейства, за да видятъ колко много сж тѣ сродени съ българскитъ занаятчи, които съ своя трудъ и безкористна честностъ сигурно е допринесълъ за тѣхното сегашно издигане по стълбицата на иерархията.

Дългъ тѣхенъ е да работятъ за успѣха на българското занаятчиство, знаейки, че

Посрѣщането на полския министъръ ИЕНДЖЕЕВИЧЪ

На 1 августъ т. г. още въ 5 часа улицитъ на града бѣха изпълнени съ множество граждани, учащи се, организации и официални лица, които очакваха полскитъ гости и придружаващитъ ги лица. Цѣлиятъ градъ бѣ обиченъ съ полски и български знамена. Въ 7:30 ч. вечеръта групата съ полския министъръ г. Иенджеевичъ и министъръ генералъ Т. Радевъ, придружена отъ Началника на гарнизона г. полковникъ х. Петковъ, който е посрещналъ гоститъ на върхъ „Св. Никола“, пристигна предъ военния клубъ и паметника на свободата, кждето бѣ посрещната отъ Директора на слѣтитъ гимназии г. Гр. Христовъ, кмета на града г. Ганчо Пѣевъ, окол. управителъ г. Кр. Василевъ и др. офиц. лица. Военната музика свирѣше полския химнъ. г. Иенджеевичъ поздрави войсковата частъ съ „Здравейте“. Следъ това г. Кмета г. Ганчо Пѣевъ го приветствува съ следния речъ:

„Многоуважаемий Господине Министре,

Въ Вашето лице поздравявамъ отъ името на В.Търновското гражданство и отъ мое име достойния представителъ на великия полски народъ.

В.Търновци сж радостни, че въ кръга на Вашата историческа обиколка, Вие благоволихте да впишете и посетите старопрестолния градъ и за тази висока честъ, азъ изпълнявамъ съ най-голямо удоволствие приятното задължение да изразя тѣхната сърдечна благодарностъ.

България всѣкога е чувствувала благосклонното разположение на полския народъ къмъ нейната сѣдба, както въ тѣжното минало на нейното петвѣковно робство, тъй и се-

въ такъвъ случай тѣ ще изпълнятъ само една малка частъ отъ дълга си къмъ своитъ роднини занаятчи и къмъ стопанскитъ интереси на България.

Нека навикнемъ да се гордѣемъ, че нашитъ дѣди и бащи сж били занаятчи и нека се научимъ да бждемъ полезни на нашитъ братя и сестри занаятчи. Само така ще заслужимъ тѣхнитъ жертви за насъ. Българскитъ занаятчи отдавна чакатъ да видятъ, какъ българската интелигенция ще изпълни своя дългъ къмъ тѣхъ, защото тѣ изпълниха своя дългъ къмъ нея, служатъ и днесъ.

га, когато тя е свободна.

Отъ времето на великия полски Кралъ Владиславъ Варненчикъ, геройски загиналъ въ тежка, но света борба за освобождението на християнскитъ народи, чийто войски въ 1444 год. бѣха стигнали до В.Търново, непрекъснато и най-осезателно отъ времето следъ подѣлбата на Полша въ 1795 год., до днесъ, полскитъ народъ чрезъ своитъ видни представители е проявявалъ най-приятелски чувства къмъ българския народъ.

Адамъ Мицкевичъ, Князь Чарторийски, Михаилъ Чайковски, Милковски и други полски патриоти презъ годинитъ на своето изгнание сж подпомагали усилията на нашитъ родолюбци въ борбата имъ за черковни и политически правдини.

Последниятъ отъ тѣхъ, Милковски, е написалъ книгата Ясенъ I и подъ формата на приказка изъ историята на българския народъ възпѣ съ най-възторжени слова подвижитъ на братята Асенъ и Петъръ, основателитъ на второто българско царство, съ столица В.Търново. Тази книга, преведена на български езикъ въ 1864 год., тайно се е пренасяла и чела въ всички кѣтове на нашето поробено тогавашно отечество, като е действувала за пробуждане и възпламеняване патриотичнитъ чувства и националния духъ на интелигентнитъ българи.

Едно историческо събитие, назрѣло и осъществено въ В.Търново, изучено най-пълно и добросъвестно, бѣ използвано за сюжета на вдъхновение отъ единъ полски писателъ, и се посочваше на поляцитъ и свѣта като класически принѣръ какъ поробенъ народъ може да извоюва своята политическа свобода чрезъ общонародно възстание.

Чрезъ тази книга на Милковски, В.Търново е свързано съ полския духъ и съ творческото дѣло на полския писателъ.

Сега, когато двата народа сж свободни, тѣ протѣгатъ своитъ рѣце за братско живуване, за духовно и политическо сближение по пѣтя на мира и взаимното културно въздействие.

Вие, Г-не Министре, сте единъ отъ активнитъ дейци за това сближение и В.Търновското гражданство отъ сърдце пожелава успѣхъ на Вашето хубаво и ценно за двата народа дѣло.

Надѣвамъ се, че тукъ въ гр. В.Търново, игралъ важна

роля въ историята на България отъ 1186 година до 1393 година, като главенъ центъръ и творителъ на материалнитъ и духовни сили на българския народъ и следъ освобождението — при устройството на новата държава, ще имате възможността да се насладите отъ неговото живописно разположение и красива природа и се докосните до неговитъ скъпи за всѣко българско сърдце старинни паметници.

Ще бжда много щастливъ, ако отъ краткото съпребывание между В.Търновци и В.Търновската учаща се младежъ, отнесете единъ свѣтълъ споменъ.

Добре дошли въ столицата на Асеневици!

г. Иенджеевичъ благодарилъ на г. Кмета за произнесената речъ и цѣлата група отъ гости се оттегли на почивка въ военния клубъ.

Вечеръта въ салонитъ на военния клубъ на гоститъ се даде отъ Директора на слѣтитъ гимназии г. Гр. Христовъ банкетъ отъ 120 куверта. На банкета произнесе тогъ г. Директорътъ, въ който изтъкна онова взаимно културно влияние, което сж си упражнявали двата народа въ миналото и сега и че чрезъ училището и културнитъ институти двата народа ще могатъ да достигнатъ до истинско сближение. На речъта на г. Директора отговори Министъръ Иенджеевичъ. Той благодарилъ за топлия приемъ, който му е направенъ въ В.Търново, което, споредъ него, за българския народъ представлява една светиня, каквато е Краковъ за полския народъ. Преди и следъ банкета имаше приемъ на учители, офицери и официални лица. Цѣлиятъ банкетъ мина при едно душевно настроение.

На следния день, 2 августъ г. Иенджеевичъ, придруженъ отъ Министра на нар. просвѣщение г. генералъ Радевъ, полския пълномощенъ министъръ г. Тарновски и придружаващитъ ги лица посетиха общинския домъ, кждето му бѣха представени общинскитъ съветници и шефовитъ на общ.служби, г. Кмета, следъ като поздрави г. Министра съ нѣколко думи за честта, която е направилъ на града ни съ това посещение, го покани да се разпише въ златната книга на общината. Разписаха се и придружаващитъ го лица.

Отъ общината всички гости се отправиха за мѣжката гимназия, освенъ г. Тарновски и госпожата му, които заминаха направо за Варна. Въ мѣжката гимназия гоститъ бѣха посрещнати много тържествено. На всички гости сж поднесени отъ страна на Директора и учителитъ албуми съ изгледи отъ Търново и ученическия животъ и скъпи подарѣци, изработени отъ

Рози би трѣбвало да има тамъ

Рози би трѣбвало да има на . . . Боруна!

На оня хубавъ носъ, що „Светата гора“ е проточила дългъ — дългъ съ омисълъ невѣмъ да улови чудното благоухание, що иде отъ къмъ срещната скала, чийго поли тъй грижливо пере и почиства лжкатушната хубавица Янтра.

Или — може да не бжде носъ. Може да е ржката пакъ на „Светата гора“, вдигнала я високо за поздравъ и се е низко поклонила. Поклонила се е предъ дѣлото на оня майсторъ, чийто гений е наредилъ нѣкога самото звездно небе по гърба на скалата.

Нека да бжде ржка . . . Нека да бжде носъ . . . ! Рози би трѣбвало да има тамъ!

И тѣ би трѣбвало да гиздятъ излѣнитъ отъ мраморъ парпети отъ тритъ страни. И тъй нагиздени тѣ щѣха да се усмихватъ съ усмивката на мома, родена презъ май и да поглеждатъ съ окоито на влюбенъ момѣкъ ония, що по балконитъ отсреща идѣха да се кжпятъ въ щастие, изпивайки до дѣно чашата, пълна съ дѣхъ, що омайва и приспива.

И тѣзи рози би трѣбвало да бждатъ: отъ къмъ изтокъ кърваво-червени, като зората. На западъ трѣбваше да бж-

датъ засмѣно-червени, — заритъ сякашъ на залѣзващото слънце. На югъ — жълто-червени, — да горятъ като лжчитъ на юлско слънце, спрѣло на пладне. А на северъ — на северъ трѣбваше да бждатъ бѣли, като сиянието на северъ. Тогава въ срѣдата — една кржгла леа би трѣбвало да напомяне небото при пълна луна. Въ центъра щѣше да грѣе бледа голѣма роза — да съперничи на нощната шпионка — луната — а около ѝ малки червени розички — рой звездички, очитъ сякашъ на Бога, гледащъ игритъ на малкитъ рошавчета, щѣха да блѣцукатъ и мигатъ?

Рози би трѣбвало да има тамъ! Тогава този дивенъ край щѣше да мами съ разтворени обятия и щѣше да раздава

всѣкому спроти нуждитъ. И любовь . . . и утѣха . . . и вдъхновение . . .

И щѣше тогава да прибѣгва тамъ уморенъ войникъ; щѣше да напои гърди съ розовъ дѣхъ, щѣше да се изправи на края на самия носъ, щѣше да обходи съ погледъ балконитъ отсреща и щѣше викамъ да се провикне:

— Е-о! Где си мари Радооо, где си мари айолъ? Само съ погледъ да те зърна, мари севдѣ голѣма! Че както ми се е разиграло войнишкото сърдце, въ ржце до гърди да те стисна, кокалитъ ти ще изпращатъ.

А червендалеста и червѣста Рада щѣше да изгупва вече пети пѣтъ изгупани черги и щѣше да отговори съ пѣсенъ:

„— Где си, где си, ангелъ мили? Где изчезна като сѣнь?“

Или — двама вѣрни съпрузи, пратили си вече багажа за царството Божие — да кажемъ Колю и Кирияки, щѣха да пѣплятъ по желѣзния мостъ, И когато стигнатъ до прочутата вече топка — предѣлъ между живота и смъртъта — Колю ще се наведе малко да погледне на долу, а Кирияки ще го дръпне уплашена:

— Стой, Колю, недей! Нека си поживѣемъ . . . Оохъ, хубавъ е живота! Я вижъ на Боруна!

— Ба, ба, ще отвърне хитро Колю. Азъ, Кирияки, само току тъй. Свѣтъ ми се завива отъ високото.

И щѣха да си поседнатъ между розитъ и да си спомнятъ за миналото.

София и провинцията

Нѣкога за софиянеца бѣше по-лесно да си представи живота и мислитѣ на хората отъ нѣкой провинциаленъ градъ. Писатели, професори, художници, артисти, кръстосваха градоветѣ, държаха сказки, сношаваха се съ гражданитѣ — и все виждаха по нѣщо и го предаваха чрезъ вестниците.

Сега това е почти невъзможно. Трѣбва да предположимъ, че по сериозни държавнически причини, тая възможностъ почти се унищожи. Пжтуването въ провинцията се затрудни до последната възможностъ. И рѣдко сж вече сказките ни, рѣдко се четатъ въ софийскитѣ вестници впечатления и описания изъ провинцията. Нито се описва духовния ѣ животъ, нито се обогатява чрезъ размѣната, чрезъ живата размѣна на мисли.

И така се дълбае голѣмъ долъ — не искаме да кажа още пропастъ — между София и градоветѣ и селата на България.

И не искаме да кажа, че само тази е причината за това душевно раздѣляне, дори разединение. Има и други.

Напримѣръ, изострянето на тѣй наречената криза до положение на паника. Напредъ се говорѣше пакъ тѣй много за кризата, но все се казваше по нѣщо, вещаеха се мѣрки, които ще я облекчатъ или дори и съвсемъ премахнатъ. Както у насъ, така и въ цѣлия свѣтъ.

Сега и утешителитѣ се отказва да даватъ рецепти и да препорѣчватъ мѣроприятия. Пъкъ и да препорѣчватъ, ни-

кой не може да имъ повѣрва, и при най-добра воля.

Кризата се обвѣрна на хаосъ. Не само хората станаха апатични единъ спрямо други, но и градоветѣ, но и София къмъ другитѣ градове.

Всѣкому отдѣлно толкова много се натрупаха грижитѣ, щото едва ли има време и смѣлостъ да се замисли за другитѣ. Така и София.

И мѣглата на тоя хаосъ става отъ день на день по-гъста и по-висока. Отъ никжде вѣтъръ и сила да я дигне. Тя навлиза вече и въ душитѣ ни.

И ето, не само духовнитѣ връзки, но и материалнитѣ връзки на София съ провинцията, съ селата и съ градоветѣ, се почти скъсаха . . .

Но, наистина, толкова ли безнадеждно е положението? Толкова ли е непобедима невъзможността — както за държавата, така и за самитѣ градове и за самитѣ граждани?

Много твърдо, съвсемъ убедено, и ясно, и радостно казвамъ и мисля:

Отъ насъ зависи да се боримъ съ тая мѣгла, съ тая апатия, съ тая гибеленъ егоизъмъ. Нѣма да пишемъ мѣроприятия, а ще действуваме, нѣма да се осланяме на държавата, а на себе си.

Между българскитѣ градове има силни културни крепости, срѣдища на просвѣта. Тѣзи срѣдища трѣбва вътрешно да се организиратъ. Да издаватъ дейни печатни органи. Ако София не отива при тѣхъ, тѣ да идватъ настоятелно въ София — и да си казватъ ясно, открито и съвсемъ свободно мнението, да кажатъ, какво искатъ и какво мислятъ. И не само да кажатъ, ами и да искатъ и да взематъ.

Защото, споредъ моитѣ, макаръ и твърде оскѣдни познания на сегашнитѣ въжделения и на сегашното духовно състояние на провинцията, тамъ става нѣщо много интересно. Културнитѣ личности се умножаватъ, творцитѣ въ всѣки отрасълъ на живота сж на лице и тамъ изключителността на София отдавна езагинала. Въ такива културни българ. градове „провинциалността“ чезне и е почти изчезнала. Мисълта е по-независима. Трѣбва само добре и правилно да се чуе и да се преценява въ самата София тая собствена, нова и творческа мисълъ. Трѣбва да се оживяватъ сношенията между провинцията и София съ всички срѣдства, за да настѣпи желаната, благотворната, силната хармония въ действията на всички ни, въ всѣка областъ на живота.

И трѣбва, ахъ, въ това, колко бихъ искалъ само въ това да бжда ясно и хубаво

Отношение на държавата къмъ българското работничество

Работниците трѣбва да изградятъ свободно своитѣ организации. Осигуряване по-висока степенъ на човѣшко сществуване. Дългътъ на работниците.

Миналата седмица въ София се състоя голѣмо работническо събрание, на което началникътъ на отдѣлението за организиране на професитѣ при М-вото на народното стопанство г. Сим. Топузановъ произнесе своята първа речъ. Присѣдствуваша представители на всички браншови работнически организации въ Столицата.

Г-нъ Топузановъ очерта по следния начинъ ролята на работническитѣ организации въ нашия общественъ животъ и отношенията на държавата къмъ тѣхнитѣ организации.

— Споредъ оценката на службата по изграждане професионалнитѣ работнически организации, последнитѣ трѣбва да станатъ творци и носители на идеята за една силна и мощна държава.

За постигане на това, на организацията трѣбва да се дадатъ права и да се вмѣнятъ задължения. Първи необходимъ елементъ за тѣхъ е свободата. Тѣ трѣбва свободно да изградятъ своитѣ организации, като вербуватъ свободно своитѣ членове, като избиратъ свободно своята управа и даватъ директиви за едно свободно проявление въ духа на закона за изграждане на професионалнитѣ организации.

При организиране на членоветѣ, не ще се държи смѣтка за партийната имъ принадлежностъ въ миналото. Ще се държи смѣтка само за тѣхното проявление — доколко тѣ сж освободени отъ политич. влияния на миналото и доколко сж осъзнати отъ сегашната социална роля и сжщностъ на организацията.

Трѣбва да се разбере, че държавата не е врагъ на професионалнитѣ организации.

разбранъ! — и трѣбва борбитѣ ни, ежбитѣ ни, движенията ни да престанатъ да сж плодъ на зависти и на егоистични жажди, а да сж вече съревнования.

Тоя, който завижда, той гледа само да смѣкне другия долу при себе си, дори и подолу!

А тоя, който се бори като съперникъ, като съревнователъ — той гледа да сгине другия, да се издигне до него!

Азъ твърдо вѣрвамъ, че Търново и нѣкои други градове ще почнатъ да действуватъ въ тия посоки и че ще настанатъ по-весели и по-живи дни.

Проф. Ал. Балабановъ

Напротивъ, тя търси въ лицето на професионалнитѣ организации свой сътрудникъ. Отдѣлната личностъ трѣбва да отстъпи на заденъ планъ, за да се издигне професионалната организация като една крепка социална категория. Интересътъ на държавата къмъ трудящия се народъ, като основенъ масивъ на нашата нация, е да получи този народъ възможния по-сносенъ животъ. Трѣбва да му се дадатъ повече радости, за да може чрезъ тѣхъ да се привърже къмъ нашата общественостъ и нашата държава. Работническото трѣбва сжщо така, да се въодушевява отъ желанието да строи тази държава, защото чрезъ нея, то ще строи и изгради своето щастие.

Държавата ще се издигне високо както надъ интереситѣ на работодателитѣ, така и надъ интереситѣ на работниците и ще дава едно примирително разрешение на изникналитѣ между тѣхъ конфликти.

Държавата ще даде съ своитѣ дѣла увѣрение, че ще носи близо до себе си теженията на работниците, за да може да ги приобщи къмъ градивното си дѣло. Държа-

вата доброволно и съ радостъ дава на работническото редъ права, каквито въ миналото то се стремѣше да догони съ кървавъ трудъ. Политическото представителство, което се дава на работническото, не е отъ първенствуваше значение. По голѣмъ интересъ представлява подобрието на неговото положение и осигуряването на по-висока степенъ на човѣшко състояние. Въ тази посока е отправена и разработката на нашето социално законодателство, за да може да се даде една по-ефикасна защита на труда на работника. Въ тази насока се изработва и наредбата за колективнитѣ трудови договори.

За да могатъ да се ползватъ работниците напълно отъ всичко това, тѣ трѣбва да издигнатъ на нужната висота своята професионална организация.

Г-нъ Топузановъ завърши съ апелъ, работническото да се притече за сътрудничество на държавата, която ще засили своитѣ грижи за подобрието на социалното положение на работника.

Следъ речъта на г. Топузановъ взеха думата и множество работници. Тѣ изразиха задоволството си отъ така очертанитѣ отношения между държавата и работническото и пожелаха думитѣ да станатъ дѣла.

Мѣстни новини

На 25 юлий т. г. въ Арбанаския манастиръ „Св. Богородица“ се откри курса за подготовка на учители — ржководители на ученически православни християнски дружества и църковни хорове.

Курсътъ е откритъ по инициативата на бившия временно управляющъ В. Търновската епархия Знеполский Епископъ Софроний, а се ржководи отъ г. П. Я. Кирковъ, редакторъ на в. „Епархийски вѣсти“. Посещава се отъ около 100 учители. Църковното пѣние се води отъ г. П. Диневъ. Разучени сж вече Златоустовата литургия, много църковни пѣсни и тропари, а наредъ съ тѣхъ и полския националенъ химнъ. Съ последния завчера бѣха посрещнати полския министъръ г. Иенджеевичъ и министъръ г. генералъ Радевъ, които останаха приятно изненадани отъ отличното му изпълнение.

Всички учители работятъ съ небивалъ ентузиазъмъ, за да разнасятъ после църковна просвѣта между своитѣ ученици.

Тия учители, които сж назначени миналата учебна година до края на годината, заематъ съответни мѣста за мжжъ или жена и по съответната група предмети въ прогимназията и сж се проявили като добри учители презъ годината въ всѣко отношение, сж представени отъ окол. учил. инспекторъ за преназначение на постоянно мѣсто. А тия учители, които не заематъ съответно мѣсто за мжжъ, или за жена, или по съответната група предмети въ прогимназията, сж представени за уволнение и на тѣхнитѣ мѣста ще бждатъ назначени други, отговарящи на условията.

Кандидатитѣ за учители въ основнитѣ училища въ околията трѣбва да подадатъ заявления до околийския учил. инспекторъ придружено съ документитѣ, изброени въ чл. 24 отъ Наредб. законъ за назначаване и уволняване на учителитѣ и декларация за имотно състояние, най-късно до 15 августъ т. г. Следъ тази дата не ще се приематъ никакви заявления. Назначенията ще

— Оохъ... щѣше да охка Кирияки. Хубаво е тукъ. Подмладявамъ се съ четиридесетъ години.

— Оохъ, щѣше да си поохне и Колю. Силитѣ ми се възвръщатъ . . . Ей тѣй, да има една възглавничка, па да си позаспя . . .

— Уфы! Ще го стрелне съ ржка Кирияки, ужъ му се възвръщатъ силитѣ, пъкъ на сънь го избива!

Щѣха да идватъ за умствено опресняване палави гимназисти и гимназистки. Щѣха да решаватъ тукъ какви не задачи: химически, литературни, математически — за теорията на вѣроятноститѣ напр. и щѣха да мечтаятъ.

— Ахъ тия наши учители, защо ни занимаватъ съ нѣкакви вѣроятности, които

и когато сж 99%, пакъ не сж сигурни. Защо не ни дадатъ сигурното!

Ето и вдъхновения поетъ. Той е съ рошава коса. Бавно върви по моста. Стига до „фаталната“ топка. Прави жестъ... После взема Хамлетовска поза и пита: „Да бжда, или не?“ После махва съ ржка и запянтъ се провиква: — Не, не, не! Не зная що е тамъ! Дали ще има успокоение за разбуненъ духъ, или и тамъ ще реве той (духътъ му). Боже мой, като раненъ лъвъ? Не, не, не! . . . И тогава, подмаменъ отъ горещитѣ погледи на южнитѣ рози, щѣше да промѣни тамъ и настроение. Щѣше да го досегне вдъхновението и щѣше да почне да дири рими „градъ . . . гладъ . . . младъ . . . чадъ . . . гадъ . . . народъ . . .“

И чакъ, когато навлѣзе между самитѣ рози, вдъхновението му стихийно щѣше да го нападне и понесе на крилата си. Тогава той ще маха съ ржце къмъ бледата роза, що напомня нощната шпионка, после ще ги разтвори като за прегръдка и тихо, но въодушевно ще почне да лѣе стиховетѣ:

„Въ този дивенъ земенъ рай, Любовъ, кждето край не знай Сърцето бий, душата пѣй . . . Ахъ..! Сладко тука се живѣй!..“

Ето и стариятъ ергенъ съ бавни, отмѣрени крачки пристѣпва къмъ ухилената до уши бледа роза. Ще ѣ се усмихне и той, шеговито ще я разпита.

— Какво ми намигвашъ сласлолюбке! Искашъ да разпалишъ у менъ това, що самъ

загасихъ?

Тогава щѣше съ наведена глава да минава край розитѣ, да допира излеко устни до всѣка, да въздиша и мислено да се бие въ главата.

— Край толкова много поминахъ азъ. Толкова много наминахъ край менъ . . . ! А азъ все търсѣхъ и питахъ: — „Где си, где си, идеалъ мой?“ Тия, които ме харесваха, азъ ги не ги харесахъ; тия, що харесахъ, — не ме харесаха . . . и ето ме самъ! Дирия я още, а нея я нѣма! Уви, уви! Минаха вече петдесетъ и петъ и сънь взе да ме налѣга . . .

Щѣха, прочее, да идватъ всички жадуващи за красота, за любовъ и за . . . утѣха. Щѣха да пиятъ до насита и утоляватъ всѣки своитѣ нужди. И щѣха да си отиватъ вечеръ

късно — сякашъ връщайки се отъ рая.

Рози би трѣбвало да иматъ: отъ буйно червенитѣ — до тихо бѣлитѣ. И трѣбваше още тия, що сж червени като срамътъ, да закрятъ израстналия тамъ „кокоши трънъ“, за да не личи поне отъ далечъ.

Кой знай? Нѣкога недостатъцитѣ красятъ. Единъ „кокоши трънъ“ на единъ носъ може би е красота за нѣкои . . .

Нека тѣй да бжде! Но нека поне рози да го обкичатъ и нагиздятъ!

Рози би трѣбвало да има на . . . Боруна и тогава Царевградъ би се почувствувалъ, ако не истински „великъ“, поне истински красивъ.

Рико.

се извършват от комисията за назначаване и уволняване на учителите по реда на успева на кандидатите, съгласно поменатата наредба най-късно до 10 септември т. г.

Околийският училищен инспектор г. Антон Попов е в отпуск и ще отсъства от града до 25 т. м. Оставил е заместник.

Гответе се за голъмото градинско увеселение, което търн. д-во на запасните офицери ще даде на 11 август т. г. на Царевец.

Замъняването талоните на 6 1/2 процентния държавен заем от 1921 г. ще се прави от Българската Народна банка в всичките й клонове и агентури.

Известната певичка Цвѣтана Табакова Хайдутава, която пребивава в града ни е била поканена на банкет, даден в Военния клуб в чест на високите гости, министра на просвѣтата г. генерал Радев и полския министър г. Иенджеевич, кждето е изпълнила два нумера, с изпълнението на които тя е затрогнала всички слушатели и спечелила продължителни аплодисменти.

Табакова ще даде своя концерт тази вечер в читалище „Надежда“ — 9 часа, цени популярни.

Пожарната помпа. Според договора между общината и фирмата „Форд“ автомобилната помпа — поливачка ще бъде предадена на общината най-късно до 18. X. 1935 год. Помпата с всичките й принадлежности ще струва 572,000 лв., които ще бъдат изплатени в продължение на три години от фонд „Пожарно дѣло“ при общината.

По случай тържествата в Варна за Владислав Варненчик пжтуването по Б. Д. Ж. до Варна и обратно от 1 — 15 август ще става с 50 % намаление без никакви формалности.

Утре в катедралната църква „Рождество Пр. Богородици“ по случай годишнината от смъртта на блаженопочинлия В.Търновски Митрополит Климента, погребан в сжщата църква, ще се отслужи архиерейска Божествена литургия и панихида от Н. Пр. Св. Вратчански митрополит г. г. Паисий, намѣстник на вакантния Търновски Митрополитски престол.

Бозата на „Савоя“ опитайте още днес и вашта красота ще тръгне към прогрес при Здравко!

ПРОДАВА СЕ КЖЩАТА на ИЛАРИОНЪ ВЪРБАНОВЪ в гр. Търново, ул. „Ив. Панов“ № 8. Справка при адвоката Йорданъ Иванов — ул. „Ив. Панов“ № 12. 3—5

Помѣщение за гостилница се отдава под наемъ. Има и инвентаръ. Справка редакцията.

РѢДЪКЪ СЛУЧАЙ.

Българска Енциклопедия. — Книгоиздателство Ст. Атанасов е сложило под печат книгата „Българска Енциклопедия“ В нея се дават всички сжществени знания изъ разнитѣ области на науката, изкуството и живота. Тя съдържа надъ 400.000 заглавия (статийки). Всѣка енциклопедия е мѣрило за духовнитѣ постижения на даденъ народъ. А народъ безъ енциклопедия е осжденъ на културна забрава отъ чужди и свои. Неговитѣ духовни прояви оставатъ скрити и заслужено бива пренебрегванъ отъ всички. Българска Енциклопедия ще има около 3600 иллюстрации: предмети, лица, изгледи, паметници и пр.; 7200 биографии на видни личности: учени, писатели, художници, полководци, държавници и пр.; 2400 описания на страни, народи, племена и чудеса на природата изъ цѣлия свѣтъ; 6000 заглавия за всичко, що е българско: земеописание, минало, книжнина, природа и пр., въобще цѣлия исторически и културенъ животъ на българската нация. Всичко сбрано въ 1 томъ **изящно подвързанъ въ калѣфъ** отъ около 1600 страници. Книгата ще излѣзе на есенъ и ще струва 650 лева. За тия, които се запишатъ въ книжарница „Отецъ Паисий—В.Търново, въпрѣки, че срока за намаление бѣше до 30. VI. т. г. ще получатъ книгата само за 410 лв., които могатъ да се внасятъ на части до изплащането й.

АПЕРАТИВЪ „БОЛЯРИ“

бул. „Царь-Освободитель“ № 2, срещу източнитѣ врата на Двореца, е седалището на В.Търновската и Гор.-Орѣховската дружби въ София и е сборище на всички боляри отъ Търновски окръгъ. Когато дойдете въ София, посетете „Боляритѣ“. 12—6

НОВА ЦВѢТНА КАРТА

Административното дѣление на България

Форматъ 63/90 ЦЕНА 30 ЛЕВА

съ обозначение областитѣ, централнитѣ общини, пжтища, разстоянието между селищата и пр. на фчна бѣла дебела хартия.

При книжарница „Отецъ Паисий“—В.Търново

Ангорски зайци!

Предлагатъ се поради ликвидиране 100 ангорски зайци ведно съ около 50 кафези на извънредно низки цени. Това е само единственъ случай на подобна продажба. Могатъ да се закупятъ и на нѣколко части. Справка: Ангелъ Г. Андревъ — агрономството гр. В.Търново. 2—2.

Селски бакали и кооперации,

преди да купите отъ другаде, знайте, че

ЙОРДАНЪ ПЕТРОВЪ, кожаръ, В.Търново

Ви предлага всѣкога ОТЛИЧНО КАЧЕСТВО всички видове ЦАРВУЛИ на КОНКУРЕНТНИ ЦЕНИ и условия. 4—1

ДЮКЯНЪ

на ул. „Макензенъ“ се дава под наемъ.

Справка Ал. Пенчевъ

БѢЛИ ПАРИ за ЧЕРНИ ДНИ

Касички часовници за принудително спестявания на неимовѣрни низки цени при книжарница

„ОТЕЦЪ ПАИСИЙ“ В.Търново.

печат. „ОТЕЦЪ ПАИСИЙ“ Търново — № 60

БЛАГОДАРНОСТЪ

Църковно настоятелство при храма „Св. Кирилъ и Методий“ въ гр. В.Търново. № 23.

Изважаме най-искренната си благодарностъ за направенитѣ дарения на църквата ни отъ следнитѣ наши енорияши:

1) На г. х. Хараламби Владковъ, за купеното отъ него пълно Богослужбено иерейско облачение за 6500 лв.

2) На г-жа х. Анастасия П. Станчева, за купенитѣ отъ нея разкошни покривки за Св. Престолъ и за Св. Жертвеникъ и покровци съ въздухъ, на стойностъ 3000 лв.

3) На г-жа Мария Н. Икономова, за даренитѣ отъ нея 2000 лева, отъ лихвитѣ на които да се подпомагатъ беднитѣ отъ енорията при църквата ни.

Богъ да имъ даде всичко добро.

гр. В.Търново, 25 юлий 1935 год.

Отъ Църковното настоятелство.

В.ТЪРНОВСКИ ОКРЪЖЕНЪ ЗАТВОРЪ

Обявление № 4272

Съобщава се на интересующитѣ се, че на 11-ия день отъ датата на публикуване настоящето въ мѣстния вестникъ „ЯНТРА“ отъ 10 до 11 часа ще се произведе търгъ по доброволно съгласие за отдаване на предприемачъ доставката на разни хранителни продукти за нуждитѣ на В.Търновския окръгъ затворъ, за време отъ дата на утвърждаване търга до 31 декември 1935 г. включително, а именно: брашно за подправка 500 кгр. — 2550 лв.; месо овче 3000 кгр. — 42,000 лв.; масъ свинска 1000 кгр. — 22000 лв.; захаръ песокъ 1300 кгр. — 29,900 лв.; оризъ 800 кгр. — 12,000 лв.; сирене 200 кгр. — 40,000 лв.; червенъ пиперъ 150 кгр. — 3000 лв.; дърва джбови 50 кубика — 11000 лева.

Офертитѣ ще се приематъ до 11 часа въ деня на търга, които могатъ да бждатъ за всички, нѣколко или само за единъ продуктъ.

Поемнитѣ условия и описания могатъ да се видятъ въ канцеларията на Затвора всѣки присжтственъ день и часъ а въ деня на търга въ В.Търновското околийско данъчно управление, кждето ще се състои последния.

Залогъ за правоучастие е 5% върху приблизителната стойностъ, като въ последствие се допълва. Разносжитѣ сж за смѣтка на предприемача. Закона за Б. О. П. е задължителенъ за всички.

Гр. В.Търново, 2 августъ 1935 г.

ОТЪ ДИРЕКЦИЯТА НА ЗАТВОРА.

ТЕМНИСКО СЕЛСКО ОБЩИНСКО УПРАВЛЕНИЕ

Обявление № 3681.

Общинското управление обявява, че ще измѣри и скицира презъ 1935 год. имотитѣ на жители отъ с. Серговецъ въ землището на гр. Търново. Предприятието възлиза около 10000 лева.

Желающитѣ да се явятъ въ общинското управление въ седемъ дневенъ срокъ отъ обнародването настоящето за споразумение.

с. Темниско, 30. VII. 1935 год.

Отъ общината.

О П Р Е Д ъ Л Е Н И Е № 1204

В.Търновското отдѣление отъ Плѣвенския областенъ сждъ въ разпоредително заседание на 16 юлий 1935 год. по частно гражданско дѣло 1247/35 год. по докладъ на Михаилъ п. Димитровъ — опредѣли — Допуща осиновяването на Колю Минчевъ Генчевъ отъ гр. Дръново отъ Колю Дянковъ Колевъ и Мария Колева Дянкова и двамата отъ гр. Дръново.

Оригинала подписали: председателъ: Илия Шишковъ; членове: Михаилъ п. Димитровъ и Петко Петрински доп. чл., и. д. секретаръ с. к. Дяно Ивановъ.

Вѣрно. На сжда Секретаръ: АС. Г. САПУНОВЪ

О П Р Е Д ъ Л Е Н И Е № 901

Плѣвенскиятъ областенъ сждъ, Търновско отдѣление въ разпоредително заседание на 29 юний 1935 год. по частно гражданско дѣло № 1034-35 год. по докладъ на сждията Михаилъ п. Димитровъ **О П Р Е Д ъ Л И:**

Допуща осиновяването на Николай Димовъ и Дона Николаева двамата отъ с. Асеново — Горно-Орѣховска околия, отъ Гатю Ненковъ Недевъ и Куна Гатева отъ с. Асеново, Гор.-Орѣховска околия.

Оригинала подписали: Председателств. чл. Михаилъ п. Димитровъ; членове: Тодоръ Кирчевъ и П. Петрински.

Вѣрно. На сжда Секретаръ: АС. Г. САПУНОВЪ

Еленско градско общинско управление

О Б Я В Л Е Н И Е № 4505.

гр. Елена, 25 юлий 1935 год.

Еленското градско общинско управление съобщава на интересующитѣ се, че отдава постройката на единъ хотелъ въ гр. Елена на концесионни начала срещу използване на сжция. Справка за по-голѣми подробности въ общинското управление.

Кметъ: ХР. КОСТОВЪ

Секретаръ: СТ. ХР. МЕДНИКАРОВЪ